

החברים נעלמו, הידידים שתקו ושייקה ירקוני דעך משך שנים איש לא הושיט יד

העיסקה, היה העולם הזה (2007), שיצא בהרחבה להגנת ירקוני. (ראה יומן אישי).
מספרת יפה:
 ב-21 בספטמבר עמדנו לחגוג 35 שנה לנישואינו. היכרתי את שייקה כשהייתי בת 23. הייתי כבר אלמנה

למרות שהשופט, שלפניו הוכחו העצורים, מיהר לשחררם בערכות עצמית מיזעריה, ולמרות שירקוני הסביר כי ייכא את הרחפורים לפי הוראת משרד הביטחון, כדי לבצע בעזרתם עבור המישרד עבודות עפר חיוניות במסגרת חברת רגבים

נוכרת יפה: בכינוס של חיילי פיאם (הפלוגה המיוחדת של ההגנה), שנערך בתל-אביב, הודיע צ'יץ לנאספים, שבאותו היום זוכה שייקה כאחד המישפטים שהוגשו נגדו. צ'יץ היה אחד היחידים ששמרו עימו של קשר ועמדו לצידו.



עציר בבית המישפט שייקה, מלווה עלידי שוט בפברואר 1976. כחשוד בהעלמות מסים ומכסים. הוא שוחרר בערבות מינימלית וזוכה, לבסוף, מכל עוון. אך המאבק הממושך הכריע אותו.

י שחיים ברילב, השר והרמטכ"ל לשעבר, הופיע בבית מישפחת ירקוני השבוע, כשישבו האלמנה ושלוש בנותיה שבעה על מתו. ביקשה יפה ירקוני שיעזוב. כשהביע תמיהה שאלה אותו יפה ירקוני: איפה היית כל הזמן? הרי כליכך יכולת לעזור לו, כשהוא נשבר.

ש נותני האחרונות של שייקה היו רצופות בהתנכרות של כל חבריו וידידיו. כל כספו הוקדש למילחמה לטיהור שמו, לניהול ההגנה במישפטים נגדו, ופירסום מודעות ענק בעיתונים, כדי להעלות בהם את גירסתו על האשמות שהוטחו בו.



שייקה 1956 בשיא הצלחתו הוא יושב (במרכז) ליד מרכליט-הצמרת של אותם ימים. עורך-הדין מיכאל כספי (במישקפיים) ואיש דבר מאיר בראלי, במסיבה בקפה כסית.



בני עם ידיד יפה ירקוני שמרה על חזות מאובנת בראשית חזות המישפחה הוותיקה. אשקלון - נתנה יפה דרוך לריגשותיה ופרצה בכני.

שלוש שנים מבעלי הראשון, שנהרג בבריגדה. היה לנו בית-יקפה בשם צליל כגיבעת-רמכ"ם (גיבעתיים של היום). אמא, אחי ואני היינו הכל: מבשלים, מלצרים, מנגנים ושרים. האורחים היו באים, אוכלים, שותים ורוקדים. וברוך כלל גם לא משלמים. כשייקה גילה את המקום, שירת בהגנה. הוא וחבריו היו באים לפני הפעולות ואחריהן ומסתתרים אצלנו. כשהבריטים היו באים לערוך חיפושים, היו החברה משחקים מישחק של שיכורים. שייקה אהב במיוחד את השיר אל תשכחני.

שבבעלות ירקוני ושותפיו, לא נחלץ איש לסייע לו. מה שכאב לירקוני במיוחד היה, ששרי-הביטחון באותם הימים, ירדו המישפחה הקרוב, שימעון פרס, לא נקף אצבע לטובתו, למרות שלפי כל המיסמכים אכן היה זה משרד הביטחון שהינחה את ירקוני ושותפיו להביא את הרחפורים ארצה, אחרי שרכשו אותם בארצות-הברית. משרד הביטחון הבטיח להם דמי-שכירות מראש לתקופה של שנה וחצי, סכום שהיה מכסה את עיקר העיסקה. לוא היתה העיסקה מתבצעת עד הסוף, ייתכן שירקוני ושותפיו היו מרוויחים רווחים נאים — אך חוקיים לחלוטין — מן העיסקה. לפי יודעי-דבר, נראו רווחים צפויים אלה מופרזים למי שהחל מגלגל את כל העיסקה, וכך נפתחה פרשת המישפטים והמישפטים שכנגד, שבהם אמנם יצא ירקוני זכאי, אך תוך כדי ניהולם הממושך ירד מרוב נכסיו.

כמילחמת-העצמאות נפצע כמה פעמים. פעמיים עלה על מוקשים. פעם נפצע בעיניו, וחשבו שהתעוורר לצמיתות. כשהשתחרר, הוכר כנכה צה"ל. עד מהרה הפך ירקוני איש-עסקים מצליח, שירד בכלל. עד שלתדהמת כל יודעיו נעצר, בפברואר 1976, יחד עם שני שותפיו, בחשדות חמורים ביותר: השתמטות מתשלום מסים ומכסים בשווי של הרבה מיליוני שקלים של היום. על יבוא 19 הרחפורים מדגם די-9 ובעלות נסתרת של חברה הרשומה בפנמה.

מיפעל במתנה התחננו בקפה בוסתן. אנשי חטיבות גיבעתי וקיריית הופיעו לחתונה. כבר אז לא רצה להצטלם. לי נשארה תמונה במרשים, וזר פרחים ביד. הוא היה טיפוס מיוחד. היה מטיח הביא אותו בחזרה.

אחד המעטים שהאמין בציר-אקתו, תוך ניתוח מפורט של